

Omedveten negativitet äventyrar egots överlämnande till ofrivilliga processer

Välkomna! Var välsignade, mina käraste vänner som är här och de som lyssnar på mina ord. Må ni påverkas lika djupt i ert omedvetna av det här föredraget som ni påverkas i ert medvetna sinne. Må ni öppna era hjärtan och ert djupaste inre väsen så att en djup förståelse blir möjlig – en förståelse som inte nödvändigtvis är kopplad till intellektuell förståelse, även om den senare vanligtvis är det första steget.

I de senaste föredragen har jag i en eller annan form koncentrerat mig på att hjälpa er att förstå relationen mellan egomedvetande och universell intelligens. Vi ska fortsätta att göra det, direkt och indirekt. För ingen människa kan verkligen vara frisk och i balans inom sig och med krafterna omkring sig, om det inte finns ett harmoniskt samspel mellan egot och den inre universella intelligensen.

När man primärt identifierar sig med och fungerar utifrån egot, måste man vara i obalans. Man måste vara insnärjd i problem. Det är lika riktigt att säga att om man har inre olösta problem, är en sådan obalans oundviklig. För oavsett från vilket håll man ser det, innebär det i slutändan alltid samma sak: egot behöver lära sig att släppa taget om sig självt. Oavsett hur mycket intellektuell kunskap ni har om den mindre roll som egot spelar jämfört med den universella intelligensen, kommer en sådan intellektuell förståelse ensam aldrig att räcka till. Ni behöver därför leta efter nya vägar och nya tillvägagångssätt inom er för att finna det möjligt att släppa taget på ett sunt, harmoniskt sätt.

Kvällens föredrag kommer återigen att behandla detta ämne. Jag hoppas att jag kommer att öppna några ytterligare dörrar för vissa av mina vänner. När egot har en dominerande kontroll över livets förehavanden och funktioner, torkar det ut, svälter, förtvinar – det dör bokstavligen ut. För det kan inte fylla på sig självt vid källan som allt liv emanerar från. Denna källa är det universella gudomliga jaget inom varje enskild varelse. Dödsprocessen i sig bör framträda i ett nytt ljus för er när ni betraktar den ur detta perspektiv. Den andliga individen som inkarnerar som människa är just människan i det övergripande medvetandets tillstånd, förtätat till den grova materien som utgör den materiella tillvarons substans. Människor föds in i materien på grund av att en separerad

del av det övergripande medvetandet – som vi kallar egot – fränkopplas väsendet i sin helhet, det universella jaget. Denna fränkoppling ger upphov till egots tillstånd, därmed det materiella livet och därmed livets och dödens kretslopp. Om en människa övervinner separationen, måste processen att dö likafullt också övervinnas. Om det inte längre finns någon rädsla för att släppa egot, blir det möjligt att smälta samman med de universella krafterna. Detta är inte ett avlägset tillstånd att kontempera i livet efter detta. Det är möjligt när som helst, var som helst, eftersom det handlar om ens medvetandetillstånd.

Det finns olika tillstånd och processer i det materiella livet som ger människor möjlighet att bli påfyllda av den universella källan. Ett av de mest automatiska, allmänt tillgängliga av dessa tillstånd är *sömnen*. Människor som är mycket tyngda är det för att de är alltför insnärjda i sitt ego. Sömnlösheten uppstår just på grund av att egot är alltför dominerande och livets ofrivilliga krafter inte kan ta över. De hindras av egot – kanske det omedvetna egot, men likväl egot, som inte vill avstå från något av sin kontroll. Om man är rädd för och avvisar alla ofrivilliga krafter, blockeras de olika sätten som en tillfällig nedsänkning i det verkliga jaget kan äga rum på. Dessa tillstånd varierar dessutom också med nedsänkningens grad och intensitet. Varje tillstånd uppfyller en specifik funktion och nyttjar olika kanaler till det universella jaget. Sömnen ger till exempel endast en vila från egots spänningar och sysslor. Den slags styrka som strömmar in i personligheten under just denna nedsänkning i de universella krafterna, har en annan karaktär än de slags styrkor som kommer från andra nedsänkta tillstånd i varandets gudomliga ocean. När en persons ego är överaktivt, kan sömnen inte infinna sig. Även den här mest primitiva och universella formen av påfyllning upphör att fungera.

Ett annat tillstånd för påfyllnad är ömsesidig delaktighet och *kärlek mellan könen*. Att glömma sig själv på ett hälsosamt och intensivt sätt gör det möjligt för egot att dyka in i det stora havet av universell kraft och skönhet. Detta sker genom den omslutande kärleken till och acceptansen av en annan ”sfär” som utgör en annan varelse. Den fullständiga acceptansen av, den transcenderande goda viljan gentemot och följdriktiga sammansmältningen med en annan varelse är just den slags inställning som är förenlig med de universella krafterna. Denna sammansmältning leder till en upplevelse som involverar väsendets alla nivåer: den mentala, emotionella, andliga och fysiska. Det är därför den mest fullständiga andliga upplevelse som människor kan ha. I andra tillstånd där egot kan släppa taget om sig själv omfattar upplevelsen knappast någonsin hela ens väsen i samma grad.

Du blir mest påfylld när du deltar mest fullständigt i den universella verkligheten. Du får då näring av den kreativa substansen i all sin prakt. Egot sänks verkligen ner och ges tillfälligt ett mycket mindre utrymme att vara verksamt i, bara för att uppstå igen starkare och bättre än någonsin – mer följsamt, klokare och fyllt med det högsta välbehag som alla människor längtar

efter. När egot väl dyker ner i den universella kraftens vidsträckta ocean, kan personligheten aldrig mer vara densamma. Den är inte bara omåttligt berikad, utan dess förmåga att sänka sig ner, överlämna sig och vara lycksalig – att älska och vara i sanning – växer proportionerligt. Den mest effektiva och intensiva formen av att smälta samman egot med universum är genom ett annat väsen, via förmågan att glömma och transcendera sig själv.

Ett annat tillstånd är djup *meditation*. Detta är inte en hjärnmässig sinnesövning, utan ett överlåtande av sig själv till det gudomliga, till de universella krafternas intelligens och sanning, inte bara på ett allmänt sätt – detta är alltför lätt och kan vara bedrägligt – utan specifikt där de personliga hindren spärrar vägen på grund av att man är rädd för sanningen i jaget. När du har övervunnit hindren på grund av att din kärlek till sanningen är större, och ett överlämnande till den större sanningen därmed blir möjlig, kan visdomshavet fylla på ditt väsen. Allteftersom sanningen accepteras och införlivas, kan den nya visdomen även öppna alla andra dörrar.

I var och en av de upplevelser som jag har beskrivit, transcenderar egot sig självt, släpper taget, ger upp sig självt och deltar i någonting större inombords. I det idealiska hälsosamma livet eftersträvas alla dessa upplevelser mer eller mindre regelbundet. Individen möjliggör dessa upplevelser genom den rätta inställningen, villigheten och det aktiva intresset. Om detta är fallet, kommer så småningom hela ens liv att aktiveras av den större inre intelligensen och kraften, tills denna och egot är ett. Den större intelligensen tar över allting och egot blir på så sätt alltid flytande, följsamt, avslappnat och genomsyrat av det verkliga jagets kunskap, kraft och välbehag. Varje aktivitet, oavsett hur alldaglig, genomsyras av det verkliga jaget, som fungerar på ett fritt sätt. Du behöver inte längre anstränga dig för att övervinna rädsla och motstånd innan du kontaktar det verkliga jaget.

Ju mer egot doppas ner i det större varandet, desto mer kommer livet att fylla på sig självt. I den utsträckning som dessa upplevelser hindras på grund av hinder i personligheten som egot är ovilligt att avlägsna, i samma utsträckning torkar livet ut och olika grader av död inträder. Den faktiska fysiska döden är det naturliga slutresultatet av en uttorkningsprocess där jaget separeras från källan till allt liv.

Det är mycket viktigt för er att förstå detta på djupet, mina vänner, för då kan vi gå ett steg längre. Vi kan då undersöka varför människor är så djupt skräckslagna för just det som representerar och ger liv, varför de reagerar och till och med tror att det innebär död, förintelse, slutet på deras tillvaro. Varför tror ni envist – antingen medvetet eller diffust omedvetet – att de slags upplevelser som jag nämnde är farliga på grund av att egots kontroll då överges och jaget sänks ner i ett mer vidsträckt medvetande och en mer vidsträckt lagbundenhet? Varför hindrar ni medvetet eller omedvetet dessa upplevelser? För detta är vad ni gör, oavsett hur mycket ni också strävar efter

dem. Längtan efter att kontakta det verkliga jaget kan aldrig utplånas från det mänskliga hjärtat, oavsett hur mycket konflikt, förvirring och rädsla som finns. Varför klamrar sig människor fast vid dessa inställningar som hindrar påfyllnad, torkar ut psyket, orsakar död och gör livet onjuttbart och dystert? Varför tror de att dessa inställningar representerar livet och tryggheten?

Detta är verkligen förbryllande frågor. Vi har undersökt detta ämne och har funnit många anledningar, eller skenbara anledningar, till att människor tror att de måste skydda sig från just det som gör dem levande och vibrerande med välbefinnande. Vi har sett ytliga falska slutsatser och kortsynta defaitistiska karaktärsinställningar som gör människor så destruktiva att de hellre försakar sina liv än ”ger efter” – eller det framstår så för dem. Men som ni lätt kan se, kommer det en punkt på allas väg när detta blir den viktigaste tröskeln att ta sig över i utvecklingsprocessen.

Innan vi går djupare in i detta, vill jag dock i detta sammanhang ännu en gång säga att det mänskliga behovet av att transcendera egot, att släppa taget om det, är så stort att när den förvrängda, rädda personligheten hindrar denna naturliga process söker man efter onaturliga processer. Detta är anledningen till att människor trängtar efter sinnesförmimmelserna som droger ger, till att en person som lider av sömnlöshet kommer att tillgripa sömnpiller snarare än avlägsna egots blockeringar och transcendera det. Detta är också anledningen till att den person vars ego har en dominerande kontroll – och därför inte erhåller tillräcklig lättnad och påfyllnad – är nödgad att sträva efter självdestruktiva mål. Varje självdestruktiv handling är en gest som uppvaktar döden, som rör sig mot den. Döden utgör den stora lättnad som personligheten söker när alla andra vägar för att uppnå lättnad från egots kontroll fallerar på grund av personlighetens envisa vägran och felaktiga idéer. All självförstörelse är en långsam form av självmord. Omedvetet efterlängtas döden i precis samma grad som den fruktas; längtan finns där på grund av att det isolerade egots ständiga vakenhet blir outhärdlig. Människor befinner sig således i en ambivalens. De är å ena sidan rädda för att släppa egot på det sunda sättet, medan de å andra sidan strävar efter att släppa egot på ett osunt sätt. Detta är en av dualiteterna som ständigt uppstår i det separerade tillståndet.

Mina vänner, låt oss komma till den grundläggande orsaken till att ni är rädda för det friska, lycksaliga tillståndet där ni tillåter de ofrivilliga krafterna att styra och ”leva dig”, så att säga, till att ni inte kan lita på det verkliga jagets, det gudomliga väsendets visdom och större ordning inom er. I början är orsakerna givetvis helt omedvetna. Det är ett viktigt steg på allas väg att ta fram dem i medvetandets klara dagsljus. För så länge personligheten försöker framtvunga en förändring innan den destruktiva inställningen är helt medveten, kan ingenting verkligt uppnås. En förändring är omöjlig på grund av de fortfarande omedvetna hindren.

Den grundläggande orsaken till tillståndet där egots kontroll dominerar, är att *det finns en lagbundenhet som verkligen gör det riskabelt för egot att släppa taget om sig självt så länge som egot är knutet till inställningar som är oförenliga med den större verklighetens lagar*. Om ni verkligen förstår den här meningen, har ni er nyckel. Varhelst du utövar och håller dig kvar vid en destruktivitet, blir det absolut omöjligt att släppa egot på ett sunt, tryggt och livgivande sätt. Ett ego är endast sunt när dess inställningar är kärleksfulla, generösa, öppna, tillitsfulla såväl som realistiska och självhävande. Allt detta är en del av den gudomliga substansens större verklighet och lagbundenhet. Överträdelsen av dessa inställningar främjar hat, separation, misstro, illusion, svaghet, tendensen att skada jaget och försaka dess bästa intressen. Ett sådant osunt ego strävar efter precis motsatsen till den inre gudomlighetens lagar. Det är inte rustat att ta hand om sig självt och livet måste följaktligen vara fyllt med rädsla och otrygghet. Längtan efter att fly från egots spändhet, liksom från det oupphörliga obehaget, kan leda till att egot frigörs på ett ohälsosamt sätt och till sinnessjukdom, eftersom det befriade egot inte får stöd av något som kan ge det verklig försörjning. Detta är också mycket viktigt att förstå i dess fulla betydelse.

De av mina vänner som har gjort tillräckliga framsteg på sin väg för att ha ställts ansikte mot ansikte med sin egen destruktivitet, kommer kanske att förstå lite mer av det jag säger än de som ännu inte är medvetna om att de är destruktiva – att de inte önskar att vara positiva, att ge sitt bästa till livet på alla områden där de fortfarande är olyckliga, ouppfyllda och konfliktfyllda. Denna bristande medvetenhet gör det helt omöjligt att passera tröskeln. Det är absolut nödvändigt för er att se er själva i er egen destruktivitet. Se dig själv på detta sätt under en tid, med den obundna, objektiva självutvärdering som kommer från en djup självacceptans och beslutsamhet att göra sig av med självförhållanden och illusioner om jaget. Anspråket på att vara mer än vad du är, måste helt och fullt överges innan en sådan sund självobservation kan finnas.

Om ego – också den omedvetna delen av egojaget – är knutet till en destruktiv inställning, är det oförenligt med de universella krafterna. När det släpper taget om sig själv, saknar det därför stöd – det har inte något grepp, inte någon trygghet, ingenting att lita på och blir helt oorganiserat och sönderfallet. Ett ego som inte upprätthålls, vägleds och inspireras av det verkliga, universella jaget kan inte hantera något. Det blir helt avskilt från någon som helst intelligens. På ett sätt har egot därför nästan ”rätt” i att inte släppa taget. Så länge destruktiviteten inte ges upp, behåller det åtminstone en smula förstånd. Det förstörade egots överdrivna självstyre är att föredra framför att falla isär, vilket är oundvikligt när den yttre egopersonligheten är oförenlig med det universella jaget. Om de överlägsna universella krafterna inte är betrodda, har ett ego som ger upp sig självt ingenting annat. Det finns ingen intelligens, ingen logik, ingen lagbundenhet annan än egots när egot misstror de universella krafterna. Oavsett hur begränsad egots separerade intelligens är i jämförelse med det större jaget, har det fortfarande ett visst förstånd och ett visst grepp om en begränsad verklighet. Utan ego kan inte heller viljan fungera, om den större gudomliga viljan

negeras eller omedvetet underkuvas. Detta är orsaken till att det finns en sådan djup rädsla för att släppa taget.

Mina vänner, detta är en oerhört viktig sak för er att förstå där ni nu befinner er, för det gör det också möjligt för er att närma er er själva från andra hållet, så att säga. Närhelst du känner dig oförmögen att släppa taget, kan du nu nämligen förstå att djupa destruktiva krafter och inställningar fortfarande är otyglade i dig. Någonstans inom dig finns det en vilja att vara negativ och destruktiv. Den här viljan är helt avsiktlig, när du väl blir medveten om den. Det finns ingenting som tvingar dig mot din vilja. Det tycks bara så, så länge du förnekar destruktiviteten på grund av att du inte vill erkänna något som strider så mot din självbild. Destruktiviteten ger upphov till rädsla och osäkerhet på grund av att du inte vill möta och erkänna den, än mindre ge upp den. Att veta detta försätter dig i en helt annan position gentemot dig själv; självbedrägeriet avlägsnas. Destruktiviteten minskar därmed, oavsett hur mycket du fortfarande vill vara destruktiv inom vissa områden.

Med destruktivitet menar jag de många, ofta mycket subtila sätten som egojaget håller sig fast vid separerande inställningar – kanske att inte vilja expandera och älska andra eller kanske att vilja vara hämndlysten och straffa andra med sitt eget lidande. Dessa är subtila, diffusa känslor, flyktiga inställningar – så gäckande att de nästan tycks vara obefintliga tills man fångar dem och ser dem rakt i ansiktet. Då blir de helt tydliga. Den destruktiva inställningen kanske består i att i hemlighet tänka: ”Ingen vet vad jag verkligen tänker och känner, därför räknas det inte.” Detta är en mycket vanlig inställning till sina oönskade tendenser. Man slätar över dem och antar diffust att de inte räknas för att de är hemliga. Varje verkan som de ger upphov till, trots att de är hemliga, känns som grovt orättvis i bemärkelsen av att ”De visste inte vad jag kände, bara det som jag låtsades känna, och om jag hade känt som jag låtsades så skulle deras reaktion verkligen vara orättvis.” Den tanken inrymmer illusionen om att livet kan luras. Som sådan återspeglar den din mest betydande och talande inställning till livet. Den uttrycker att man inte ger sig själv till livets förehavanden på ett ärligt sätt, utan gör framträdandet och förespeglandet till de kriterier som man vill dömas efter och skörda resultat ur. Under sådana omständigheter är det omöjligt att ha tillit till livet.

Fånga dessa ögonblick och se hur du inte tar livet på allvar, hur du inte helt och fullt ger dig själv till vad du än gör. Denna aktivitet av att fånga sina dolda små oärligheter, är den slags konstruktivitet som är förenlig med den gudomliga substansen. I den stund som du närmar dig ditt jag med en uppriktig inställning som säger: ”Jag vill ge mitt allra, allra bästa till livets process, till varje aspekt av mitt liv och bidra med de allra bästa krafterna som finns inom mig. Varhelst jag inte gör det och är för blind för att vara medveten om det, önskar jag att den universella intelligensen inom mig vägleder mig till denna medvetenhet. Jag har en önskan om att

uppmärksamma det.” Med en sådan uppriktigt menad inställning sätts någonting nytt i rörelse i just den stunden!

Varhelst problemområdena och de dagliga svårigheterna finns, är det mycket viktigt att närma sig livet på detta sätt, generellt och specifikt. Ju mer ni odlar sådana inställningar, desto mer blir egojaget förenligt med det verkliga jaget. Rädslan för att släppa egot minskar därför proportionerligt, eftersom man då har någonting mycket större och mer tillförlitligt att lita på. Genom att påkalla och aktivera den gudomliga viljan genom det verkliga jagets manifestation, kan man inte undgå att övertyga sig om dess verklighet, visdom och fullständiga godhet. Man kan inte undgå att upptäcka dess allomfattande kärlek som inte känner till någon konflikt. Den gudomliga viljan arbetar för allas uppfyllelse, lycksalighet och lycka. Denna odelade intelligens och orubbliga uppfyllelse är djupt trygg och pålitlig. Men så länge som egots syften, inställningar och benägenheter står i total motsättning till den universella intelligensens lagar, hur kan du då lita på den universella intelligensen? Närhelst du känner dig osäker och skakig inombords, orolig och skrämmd – när du underskattar ditt värde – måste det vara på grund av en destruktiv inställning, en negativitet som du ännu inte är villig att avstå från.

När du känner dig orolig, fråga dig själv: ”Var är jag destruktiv? Var är jag negativ? Var vägrar jag att acceptera den universella lagen, så att jag inte ger mig själv till det gudomliga i mig?”

Lycka kan alltid i slutänden, mina vänner, summeras till de grundläggande dygder som religionen predikar. Till syvende och sist handlar kulminationspunkten alltid om kärlek, som förstås alltid utgör nyckeln till universum. Men att predika det i tusentals år har inte riktigt hjälpt och har ofta gjort människor mer hycklande. De lurade sig själva att tro att de älskade, medan de under ytan ofta inte gjorde det. De täckte över känslor som är motsatta till kärlek med en ytlig fasad som gav skenet av att utgöra kärlek. Ett sådant övertäckande är ofta blott ett självbedrägeri, eftersom de flesta andra oftast inte låter sig luras.

Hur ofta hävdar du inte att din svaghet utgör kärlek, när du invändigt sjuder av förbittring och hämndlystnad? Du hävdar att ditt ägandebegär och din dominerande vilja att kontrollera utgör kärlek, men invändigt vill du bara vinna och ha det på ditt sätt. Du hävdar att en arrogant, osund stolthet utgör självkärlek, när du invändigt bara vill vara bättre än andra och inte ge dem ett uns. Dessa självbedrägerier behöver avmaskas, mina vänner. Även bland de av er som följer denna väg och har gjort stora framsteg i sitt självförverkligande, finns det fortfarande vissa som är blinda för sådana områden.

Varhelst människor håller sig fast vid sådana inställningar i ett blint självbedrägeri, vill de inte ge av sig själva och överträder därmed kärlekens lag. Överträdelsen av kärlekens lag är det som i

slutänden plågar alla som är tyngda. Detta är vad som behöver undersökas hos alla som lider av ett olyckligt tillstånd. ”Var är överträdelsen? Var håller jag mig separerad? Var försvagar jag min integritet – direkt eller indirekt? Var bedrar jag mig om mig själv? Var vill jag inte ge av mig själv – på något sätt?” Dessa är de frågor som behöver ställas och besvaras. Svaret ligger ofta i en annan riktning och är sant på ett annat sätt än vad du hade trott.

Egots tillvaro – att vara helt bunden till personlighetens egonivåer – framkallar rädsla och osäkerhet. Det är ett sådant otillräckligt liv, så ändligt. Detta är skrämmande, för ingen vill egentligen upphöra att vara. Men det separerade egot måste upphöra. Bara genom att finna din väg tillbaka inom jaget till den större sanningen – till verkligheten som utgör kärlekens lag, liksom den också utgör sanningens lag – kan ditt ego tryggt ge sig självt till det inre gudomliga väsendet.

Finns det några frågor om detta ämne?

FRÅGA: Jag håller på att bli medveten om vissa negativa kedjereaktioner inom mig och om skadan de gör. Jag inser nu att jag inte har några känslor, utan agerar utifrån reflexer. Jag inser också hur jag manipulerade mig själv till att framkalla falska rädslor. När jag helt kunde se detta, hejdades tvångsimpulsen något. Den enda gången jag har någon bra känsla är när jag läser dessa föredrag. Jag kan arbeta med dem. Jag tror att jag förstår dem. Jag har också goda känslor när jag mediterar. Jag kan ibland känna hur den kreativa kraften strömmar genom hela min kropp – och jag stoppar den. Vad kan du säga om allt detta?

SVAR: Jag har faktiskt redan sagt det i just detta föredrag. Svaret finns verkligen i det. Jag skulle dock kunna tillägga att du behöver leta efter och upptäcka i vilket särskilt avseende du överträder kärlekens lag. Nu när den falska, förespeglade kärleken har avlägsnats och avslöjats som en svaghet och önskan om att blidka andra för att använda dem för dina egna syften, är det inte så svårt att göra detta. Du behöver undersöka på vilket sätt du håller dig fast vid en negativ inställning. Detta är just anledningen till att du är rädd för de spontana, goda känslornas ofrivilliga krafter. I den grad som du håller dig fast vid negativa inställningar, och därmed negativa känslor, i samma grad måste du vara rädd för de positiva känslorna. På den nivån har du gjort ett val. Du skulle hellre hemfalla åt bitterhet och självömkan, åt att argumentera för din sak, åt illusionen av att vara sårad. Allt detta ger dig ett visst behag som du inte vill ge upp. Priset man betalar är dock högt, verkligen högt. Så länge du väljer detta behag – med all dess smärta, skuld, missnöje och osäkerhet – försakar du de goda känslorna utan någon konflikt kring dem som är din födslorätt. De goda känslorna måste i själva verket framstå som skrämmande så länge som dåliga känslor omhuldas. I den utsträckning som du överger anspråket på att ständigt såras – din självömkan och

bitterhet, offergörandet av dig själv och skuldbeläggandet av andra som du gör ansvariga för ditt tillstånd – i exakt samma utsträckning kommer du inte att vara rädd för goda känslor.

FRÅGA: Jag upptäckte att det nästan är omöjligt för mig att ha full tillit – på vilken nivå som helst. Ju djupare jag går, desto djupare upptäcker jag detta. Ibland är det inte alls uppenbart. Detta måste förstås vara kopplat till att inte vilja släppa egot. Vad jag skulle vilja veta är att, om vissa områden rensas från negativitet, får man då automatiskt full tillit, utan ansträngning?

SVAR: Ja, det sker automatiskt. Det är som en gungbräda eller en våg. Jag har diskuterat den här ”gungbräda”-processen flera gånger. Många av mina vänner på denna väg har i själva verket upplevt den äga rum. Låt oss ta detta att man ogillar sig själv som ett exempel. Detta behöver inte och kan inte avsiktligt överges. Närhelst man försöker, misslyckas det. I den utsträckning som de berättigade anledningarna till att man ogillar sig själv avlägsnas, upphör ogillandet. Så är det också med tillit. Du kommer automatiskt att hysa tillit när du upptäcker de berättigade anledningarna till att du misstror dig själv. Processen är alltid en automatisk återställning av balans. Det bästa du kan göra i en sådan situation är att stärka dig själv dagligen med en mycket speciell meditation. Säg till dig själv: ”Jag vill ge upp all destruktivitet. Om jag inte kan göra det ännu, ber jag härmed det verkliga jaget, den gudomliga substansen i mig, att hjälpa mig att se var jag är fast och hjälpa mig ut ur det. För detta är vad jag vill.” Om du känner att du inte vill det, släta inte över detta avgörande, kritiska hinder. Ta det snarare som en utgångspunkt. Säg då till dig själv: ”Jag skulle vilja få reda på exakt varför jag inte vill ha det goda. Vad hindrar mig från att vilja ha det?” Inom vilket område det än kan vara, säg ”Jag önskar att jag skulle kunna vilja ha det. Vad är det? Jag vill ge mitt bästa till denna specifika fas där jag är fast.” Om du fortsätter på det här sättet, måste framgången komma. Det är bara hopplöst när du tittar bort från den punkt där du sitter fast.

FRÅGA: Sedan igår är jag medveten om en mycket djup tendens att inte tycka om människor, nästan oavsiktligt. Det är skrämmande för mig hur den här separerande inställningen gör det omöjligt för mig att uppskatta människor överhuvudtaget. Igår i min privata session fick jag förslaget att jag inte skulle försöka komma ut ur det innan jag utforskar dess ursprung och konsekvenser. Skulle du kunna kommentera detta?

SVAR: Ja. Ett sådant slags ogillande av människor – inbegripet dig själv naturligtvis, eftersom detta obetingat hänger ihop – handlar också om misstro. I detta utforskande skulle jag därför först råda dig att titta på följande: Du antar att mycket av det som händer dig är så dåligt att det inte finns några försonande omständigheter för dig. Tolkningen du ger dessa händelser är hundrafaldigt överdriven och förvrängd. Du behöver titta på allting som har sårat och gjort dig upprörd tidigare, så långt du kan komma ihåg – såväl som i dagsläget – med ett nytt beaktande.

Du behöver beakta att det finns en annan innebörd än den du automatiskt antar. Allting du ser är slutgiltigt för dig och utesluter alla andra möjligheter än den mest förödande. Du behöver komma till insikt om den här inställningen i dess fulla innebörd och önska förändra den. Detta att se verkligheten kan då odlas. Vad du än ser hos någon eller i en situation är för dig allt som finns. Det faller dig aldrig in att det i bästa fall, bortsett från att det är helt annorlunda än vad du antar, endast är en del av hela bilden. Fråga dig om vadhelst du antar: "Är detta hela sanningen? Är detta allt som kan sägas om det eller skulle det kunna finnas andra aspekter som jag bortser från för att jag stänger mig för en större verklighet?" Detta är ett område där du kan vidga din syn och utvidga din horisont. För du upplever fortfarande som ett spädbarn som bara ser nuvarande ögonblick och det är allt.

För det andra skulle jag råda dig att fråga dig själv huruvida du *vill* tycka om människor. Vad är svaret? Känn in i dig själv.

FRÅGA: Mina mentala processer säger mig att jag måste tycka om människor, men jag känner ett motstånd. Hur går jag vidare härifrån?

SVAR: Detta är din konflikt. Det är så underbart när en person är medveten om en sådan konflikt, för den största majoriteten av människor har liknande konflikter men är inte medvetna om dem. Medvetenheten utgör den nödvändiga förutsättningen för att finna vägen ut ur lidandet. Den gör det möjligt för dig att titta på den sida som säger nej. Fråga dig själv varför inte. I stället för att teoretisera – oavsett hur korrekta dessa allmänna teorier skulle visa sig vara – kommer det att vara till större hjälp att nå det specifika svaret som det gäller för dig. Fråga dig själv med friska ögon varför du inte vill tycka om människor och var inte rädd för att ge barnsliga, irrationella, ologiska svar till dig själv. Tillåt allt som kommer fram. Du kommer då att veta sanningen vad gäller detta nej.

Det är alltid samma sak. Innan en person kan utveckla sin förmåga att älska, måste han eller hon först vara villig att göra det. Så länge viljan saknas kan ingenting göras. Viljan att göra det är stötestenen. Den måste finnas på alla nivåer för att kärleken ska vara hel. Om den bara finns ytligt och inte i djupet av känslorna, kommer manifestationerna som personen då upplever att motsvara den. Man är omedveten om sin ovillighet att älska och klagar sedan på resultaten och känner sig som ett offer. Så länge du slösar bort dina energier på att klaga och känna dig som ett offer, befinner du dig i en ond cirkel. De destruktiva projiceringarna och skuldbeläggandet av andra förbrukar energin som du behöver för att älska och vilja ha kärlek, liksom för att titta på jaget och ta reda på vad som inte står rätt till. När du frågar dig själv varför du inte vill älska och svarar på det, exakt och ärligt, kommer du att veta varför din förmåga att älska inte fungerar. Och följaktligen kommer du att förstå din ensamhet och inte längre tro att du är utsatt för ödets nycker.

Det finns alltså ett underbart steg här. Jag kommer inte att berätta varför du inte vill älska. Svaret måste komma från dig själv. Detta är verkligen möjligt. Allt jag kan säga är att missuppfattningar och destruktivitet hänger sig kvar vid dig för att du hänger dig kvar vid dem. När de väl tas fram i ljuset, kommer det att bli relativt lätt för dig att övervinna dem.

Detta föredrag kan verkligen bli en milstolpe för vissa av er, mina vänner. Det kan representera den kulminationspunkt som ni har behövt. Jag kan se att någonting händer hos vissa av er, där en grundläggande destruktivitet kommer att överges genom att ni rättframt ser och möter den. Det gudomliga kan då aktiveras. Denna övergång utgör det allra viktigaste som kan hända i en persons liv. Ingenting, absolut ingenting, kan jämföras med den här processen. De som saknar modet att titta på sig själva i sanning, att överge villfarelser och illusioner om jaget, kan inte komma till en sådan övergång. Man kan inte överge en negativitet som man blundar för att man har. Man kan inte ge upp en destruktivitet som man förnekar finns i sitt inre. Sanning leder till kärlek och kärlek utan sanning är omöjlig. De är verkligen en och samma.

Mina käraste, älskade vänner, alla ni som är här: En stor kraft är tillgänglig och blir alltmer tillgänglig – som inte är beroende av några andra varelser, utan som strömmar från ert eget innersta jag. Den kommer att strömma fram vid alla tidpunkter och ge er näring och påfyllnad varhelst ni har befriat er från bojorna av egots herravälde. Var välsignade, kropp, själ och sinne. Låt er fyllas, ni alla, av universums kärlek och sanning, så att de kan hjälpa till att befria er. Var i frid, var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas

på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-08-24